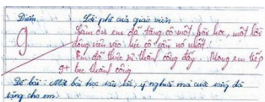

Bạn đời c sinh ra, đó là một thành công vĩ đại của cha và mẹ.

Trách nhiệm của bạn là phải gìn giữ cho vẹn đẹp hoàn thiện của thành công ấy.

Đừng bao giờ ể nghĩ rằng cuộc sống là một chuỗi của thất bại...

Đây là trích đoạn bài văn của một học sinh lớp 10, tên là Hà Minh Ngọc, được post lên mạng đang gây xôn xao dân mạng.

Đầu tiên không phải vì bài văn dài đến 9+, cũng không phải vì hành văn, nên tôi nghĩ nó chỉ là lời tâm sự của giáo viên với cô học trò nhỏ là tác giả bài văn.

Lời phê của cô giáo dạy văn:

Có lẽ bạn em đã từng đọc một bài học, một lời khuyên viên vào lúc cô cần nó nhất. Em đã thực sự thành công đấy. Mong em tiếp tục thành công.

Đầu bài: Một bài học sâu sắc, ý nghĩa mà cuộc sống đã tặng cho em.

Bài làm: Bạn chọn chủ đề thành công

Đã bao giờ bạn tự hỏi thành công là gì mà bao kẻ bỏ cuộc đời mình theo đuổi? Phải chăng đó là kết quả hoàn hảo trong công việc, sự chính xác đến từng chi tiết? Hay đó là cách nói khác của tự thành đạt, nghĩa là có được một cuộc sống giàu sang, được mọi người nể phục? Vậy thì bạn hãy dành chút thời gian để nghĩ mình suy ngẫm.

Cuộc sống sẽ chọn cho bạn có những người đi đầu thành công theo một cách gì đó đến bất ngờ.

Thành công là khi bạn và con trai có dũng khí bước vào bếp, nấu những món ăn mà thích nhân ngày 8-3.

Món canh có thể hơi mặn, món cá sốt đáng lẽ phải có màu đỏ sẫm thì lại ngả sang màu... đen cháy.

Nhưng nhìn mâm cơm, mẹ vẫn cười.

Bởi vì hai bạn con không thất bại thành công trên “chiến trường” bếp núc, **những người thành công khi tận hưởng “đóa hoa” của tình yêu.**

Một món quà ý nghĩa hơn cả những món quà quý giá, hơn phúc lợi long lanh in trong mắt mẹ.

Thành công còn là câu chuyện về một cậu bé bỏ đi tất chân, không bao giờ đi lại bình thường được.

Tên nó, cậu đã nuôi nó thành cậu thơ bóng đá.

Sau bao nỗ lực luyện, cậu bé trở thành cậu thơ giỏi trong một đội bóng nhỏ, và chưa bao giờ được chính thức ra sân.

Nhưng đó không phải là tất cả.

Trái lại, thành công đã nở hoa khi cậu bé năm xưa, với bao nỗ lực và quyết tâm, đã chinh phục hoàn thành được theo đuổi từ nhỏ cậu thơ ngày thơ bé.

Thành công ấy, liệu có mấy người đi tới được?

Sau một mùa thi đấu hết sức, có bao “sĩ tử” buồn rầu khi biết mình trở thành “tứ sĩ”. Hai bạn đi tìm, cao thủ đầu tiên. Nhưng cao mà làm gì khi NV1 lấy đi hai bạn phần năm?

Đó thật ra không phải là tất cả, chỉ là khi thành công - bỏ - trì - hoãn mà thôi. Cuộc sống vẫn chào đón họ với NV2, NV3.

Quan trọng là họ đã nỗ lực hết sức để khẳng định mình.

Đó là ý nghĩa vốn nguyên của các kỳ thi, và cũng là bản chất của thành công.

Ngày còn nhỏ, tôi đã được đọc một câu chuyện rất xúc động.

Truyện kể về một cậu bé nghèo với bài văn tả mẹ - người mẹ đã che chở cuộc đời em.

Cậu bé viết về một người mẹ với mái tóc pha sương, với đôi bàn tay rám nắng nhăn nheo nhưng dịu hiền và ấm áp.

Cậu kể luôn rằng: bà ngoại là người mẹ - người mẹ đã nâng đỡ em trong suốt hành trình của cuộc đời.

Bài văn đó, phải về nhà viết lại.

Nhưng đó mới chính là một tác phẩm thành công, bởi đó chính là tình yêu thương của đứa cháu mới dành cho bà ngoại.

Liệu có thành công nào, tình cảm nào thiêng liêng hơn thế?

Nhiều năm trước, báo chí từng vinh danh một cậu học trò nghèo thi đậu đại học với trí tuệ khoa. Đó là cậu, đó là một thành công lớn.

Nhưng có một thành công khác, lòng thơm mà lòng lao, đó là chinh phục của một người cha gần 20 năm trời để p xích lô nuôi con ăn học.

Bao niềm tin và hi vọng ngời lên trên gương mặt và đã chỗi dậy khi khó khăn.

Và ngày con trai đậu đại học cũng là ngày tốt nghiệp khóa - học - của - một - người - cha.

Tôi biết có một nỗi sinh tốt nghiệp đại học với tâm bằng lòng của hai mẹ một năm trước.

Với tài năng của mình, cô có thể gặt hái thành công trên con đường sự nghiệp và danh vọng.

Nhưng cô sinh viên năm 4 đã chấp nhận hi sinh những cơ hội của đời mình để trở thành một người vợ đảm đang, một người mẹ dẫu hi sinh cả hai cô công chúa nhỏ.

Cho tới bây giờ, khi đã là một phụ nữ trung niên,

Ngồi và nói với tôi rằng: **“Chăm sóc bố và hai con chu đáo, đời với mẹ đã là một thành công lớn”**.

Mới khi nghe câu nói vậy, tôi lại rơi nước mắt.

Gia đình là hạnh phúc, là thành quả đắp đẽo của đời mẹ, và chúng tôi phải cảm ơn mẹ vì điều đó.

Con người luôn khát khao thành công, nhưng mù quáng theo đuổi thành công thì thất bại là vô nghĩa.

Bố mẹ mình giàu có, mẹ trở thành tỷ phú như Bill Gates?

Vậy thì hãy gặt hái thành quả theo cách cần thận rồi trao nó cho bà để ăn xin bên đường.

Với việc làm đẹp đẽ vậy, bố mẹ cho mẹ người người hiểu được bố mẹ không chỉ giàu có về vật chất mà còn **giàu có tâm hồn**. Khi đó, bố mẹ đã thực sự thành công.

Cũng có khi bố mẹ thành công sẽ đến với mình như đến với Abramovich - ông chủ của đội bóng toàn những ngôi sao?

Thành công chính là đâu xa, chính là bố mẹ dành thời gian chăm sóc cho “đội bóng” của gia đình bố mẹ.

Đó, bố mẹ nhận được tình yêu thương vô bờ bến, thế mà Abramovich không nhận lại được tình thương của ông ta.

Thành công đến với mẹ người người một cách giản dị và ngọt ngào như thế!

Bố mẹ đẻ ra, đó là một thành công vĩ đại của cha và mẹ.

Trách nhiệm của bố mẹ là phải gìn giữ cho và để hoàn thiện của thành công vậy.

Đừng bao giờ để nghĩ rằng cuộc sống là một chuỗi của thất bại,

bởi như một giáo sư người Anh từng nói: “Cuộc sống này không có thất bại, có chăng là cách chúng ta nhìn nhận mọi việc mà thôi”.

Còn đời với tôi, thành công là khi ai đó đọc được bài viết như này.

Có thể sẽ chẳng được đi lên cao, nhưng gửi gắm được những suy nghĩ của mình vào trang viết, với tôi, đó là một thành công.